

paagældende, om han var 18 Aar eller under 18 Aar. Han bliver dog mulkteret. Der maa være nogen Beskyttelse for Værten her, der maa i hvert Fald være stillet det Krav, at hvis Folk under 18 Aar komme paa en Restauration i Selskab med fuldvoksne, myndige Personer, og disse myndige Personer ere vidende om, at den paagældende er under 18 Aar, maa de ogsaa være hjemfaldne til Straf, for saa vidt de kræve Spiritus til den paagældende, eller ogsaa maa man sige til Værten, at han maa have en vis Garanti for, at den Person, til hvem han skænker, virkelig er 18 Aar. Man vil, som det staar her, under alle Omstændigheder prisgive Værten til en Art Forfølgelse, som han ikke kan værte tjent med. Vi have her i København en Institution, som hedder den offentlige Politiret. Hvis de Herrer have haft Lejlighed til at se, hvorledes Sagerne afgøres der, ville de vide, at det gøres af i en Fart, der er aldeles ikke Tale om, hvis en Person bliver dømt i den offentlige Politiret, at han saa faar Lov til at gøre ret mange Indsigelser gældende. Der er ganske vist Offentlighed og Mundtlighed, men Gud bedre det, hvis der ikke kommer anden Offentlighed og Mundtlighed i vor Retspleje, end vi have der. Der idømmes Mulkt over en lav Sko, og man har blot at forføje sig bort, naar man har betalt sin Mulkt. Skulle Folk dømmes for Overtrædelser, — og Værterne ville blive meget udsatte derfor, ikke mindst efter dette Lovforslag, — saa maa man ogsaa give dem Lejlighed til at forsvare sig overfor tilfældige Angiverier eller Uvillie fra denne eller hin Side. Jeg tillader mig derfor inden Sagens Afgørelse i dette Ting at stille et Par Ændringsforslag i denne Henseende i Haab om, at det maatte bidrage til at yde nogen Retfærdighed ogsaa overfor de Folk, som vi til en vis Grad lovgive imod, men som vi dog ogsaa have Pligt til, naar der er Tale om at lovgive, at beskytte mod Uretfærdighed.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgekreds): Inden vi gaa til Afstemning, kunde jeg have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger. Allerede i Samlingen 1906—07, da vi havde den færøiske Beværterlov til Behandling her i Tinget, erklærede jeg, at jeg ansaa det for ugørligt og umuligt at fremme Ædrueligheden ved Lovbestemmelser. Jeg troede, man skulde gaa andre Veje end den ved Lov at træffe Bestemmelse om, under hvilke Former Spiritus kunde udskænkes, og hvorledes der skulde

være paa de Steder, hvor den udskænkes. Men det viste sig, at der var en stærk Stemning paa Færøerne, omtrent Enstemmighed for gennem Kommuneafstemning at kunne hindre Spiritusudskænkning, og der blev et Flertal i Rigsdagen, som sluttede sig dertil, saaledes at de i Samlingen 1906—07 fik en Lov paa Færøerne, der, saavidt mig bekendt, har resulteret i, at man i alle Kommuner deroppe har standset al Spiritusudskænkning og -salg. Man skulde synes, at saa havde man deroppe naaet det bedste, som kan naas. Jeg sagde den Gang, at jeg var ikke sikker paa, at selv om man naaede et saa godt Resultat og bag ved disse Bestemmelser havde en stærk Afholdsbevægelse, det dog vilde være et Fremskridt, og jeg har i disse Dage fra en Mand, som har Forbindelse deroppe og er kendt med Forholdene, faaet et Brev, hvori han meddeler mig, at man anser det deroppe for givet, at naar man om 5 Aar skal til at tage Bestemmelse i Kommunerne, vil Resultatet blive, at man lukker op for Spiritussalg og Spiritusudskænkning, fordi det er et mindre Onde end det, som kom i Stedet, da man lukkede. Jeg har den samme Opfattelse, at hvis det skulde vise sig herhjemme, at man virkelig fik lukket Kroerne paa Landet — i Byerne er der jo ikke Tale om hverken at hindre Spiritusudskænkning eller Spiritussalg —, saa vilde det, som kom i Stedet, være værre end Kroerne, som nu ere kontrollerede, og hvor man dog i nogen Grad har Sikkerhed for, at Bestemmelserne overholdes.

Det har man ikke en Gang Sikkerhed for efter den nye Lov. Der er nok Tale om at træffe Bestemmelser for at sikre sig mod, at der kommer Foreninger og Smugkroer i Stedet for de rigtige Kroer. Men hvordan ser det ud i Dag? Vi have paa Landet stærke Afholdsorganisationer, Foreninger, som træde op og sige: Vi maa bort fra de Kroer, vi have, det er til Skade for Kommunen. Men for disse Kroer gælder det i Almindelighed, at de som Regel ikke have Ret til at skænke for andre end rejsende, altsaa ikke for Kommunens Beboere. Have nu de Afholdsorganisationer, der holde paa, at Kroerne skulle lukkes, vaaget over, at Loven sker Fyldest? Have de sørget for, at der kun skænkes for rejsende? Havde de det, vilde al Uvillie mod Kroerne være standset. Det er netop saadan, at man i Dag kan hindre, at der skænkes for Kommunens Beboere i Kroen til daglig, men man hindrer det ikke. Og nu tror man,